

* * *

Відцуравшись
пільми сторожі,
оприлюднивши
ночі знак,
не міняй аватарки,
Боже, –
місяць, зорі...
Вже звично так...
А коли небокраї
шарфом,
щоб зігріти
земну печаль,
повні жмені
своїх метафор
розсипай
на крутий овал...
Час поклониться
римосхрестям
і літотне
світи
сплете.
Може, й відгуків
не діждешся,
а поезію...
у святе.

Ранковий пейзаж

Переповнено ранок богемними стартами.
Три вікна мої – триптих останньому сну,
і вигулює спогади пані в картатому
у завулку, що взяв на плече давнину...

І босоніж зима асфальтівками зопалу –
не встигаю ні серцем, ні оком вести.
І розчісує ратушу птаха сполохана,
розглядаючи юрби на крилах гостин.

І приборкують місто реклами загравами,
і сліпить метушня... Поспішаю до штор.
Просто хочеться слова, і тиші за кавою,
і безмежного світу над білим листом...

* * *

Незахищена муза.
Підніжжя.
Підніжки.
А спіткнеться – одразу нестямно на діл.
Той напише портрет її снігом торішнім,
той оцінить дешевше од кіл на воді
божевільні пориви, що в обрисі пtiці
дарувала завулкам, котрі до небес.
Незахищеній можна і гріш у правицю
співчутливо,
прощально.
Зимі полонез
незахищену вкриє і вітром, і сміхом,
і сипне сліпоти з-під поли білизни.
Затихає...
й нараз, як відірваний віхоть,
у безмежжя, у простір...
Ніхто не спинив!

* * *

Салютують високо дерева воронами,
голубам обігріті дахівки для бесіди.
Доримуємо погляди і не сторонніми
голубино-воронячі обри окреслимо.

Поміж ними залишимо зблиски помітними –
дотанцьовує осінь циганочку з виходом.
Перелітним вітрам і життю перелітному
за таку зачепитися – вічністю дихати.

Завсесвітлється дужо млинові старезному,
пилюговим акордам не правити жорнами.
Перемелемо час і слова на поезію,
не мішки найцупкіші, а небо наповнимо.

Міський диптих

1

Привітався бароко,
що музою зцілений,
і поет музословив,
як дощ у трубі,
а на вулиці в чорному
жінка у білому
відправляла в розкритий мир
голубів.

2

Попрощався бароко —
відлуння за шторами,
і поет доторкнувсь
до прибудного сну,
а на вулиці в білому
жінка у чорному
голубину сонату
вела на війну.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

* * *

Декламує гроза
віртуозно,
заклично,
облямовують голос
вулкани і арфи.
О вогненні,
о вірші!
Гучніше та вище
не буває гротеску,
літоти,
метафор.

Сто епітетів
тільки босоніж дахами,
на бруківці завулків
без масок і гриму,
щоб різцями небесними
різьблений камінь
відізвався прозорими
сплесками рими.

Між загрозових ноток
потік ангелочків
миготінням відходить
на стінах,
на лицях.

...Аплодуєш у тиші
зеленим рядочкам,
що, всотавши небесне,
в дарунок землиці.